

Patrycja Markowska, Coraz mniej

nim zaspokoi czas to pragnienie
w niepamięć pójdzie już ten dreszcz
w afekcie dalej gnam
jak do światła ćma
na stracenie

nagle zapach chmur spowszednieje
zanim zgubi gdzieś ich smak
będę biegła w noc
łatwiej jest pod prąd
po złudzenie

jest mnie coraz mniej
gdy w ramionach trzymasz mnie
ja wypalam się
nie pytaj
prowadź aż po świt
nie patrzy przecież nikt
w ramionach twych /2x
nie żal

spójrz,
dookoła nas tylko cienie
a w sercu tęsknie wciąż
twój blask

ja do niego gnam
jak do światła ćma
na skinienie twe

zanim czerwień ust wypłowieje
a odłamki słów zamilkną gdzieś
będę biegła w noc
łatwiej mi pod prąd
na zatracenie

jest mnie coraz mniej
gdy w ramionach trzymasz mnie
ja wypalam się
nie pytaj
prowadź aż po świt
nie patrzy przecież nikt
w ramionach twych /2x
to ja!